

Кралічътъ се спрѣ прѣдъ него съ искривено отъ нравствено страдание лице и извика почти яростно :

— Нѣма нищо! нѣма нищо а? Лесно се казва това! И се удари по челото . . . Та какво гледашъ, Викентие? Не разбирашъ ли? Ахъ, Боже мой, азъ забравихъ тая заранъ да ти кажъ, че тая връхна дрѣха бѣше на мене. Снощи, край града, единъ любезенъ момъкъ, който ми показа кжщата на бай Марка, види се тоя Соколовъ, ми ѝ подари, че бѣхъ окжсанъ, и послѣ тая дрѣха останъ въ ржцѣтъ на заптието . . . Въ джоба ѝ азъ бѣхъ прѣмѣстилъ отъ съдрания джобъ на сѣтрето си единъ вѣстникъ „Независимость“ и една прокламация, които ми дадохъ въ една троянска колиба, дѣто прѣнощувахъ . . . Не стига това, ами сж го набѣдили, че е гѣрмѣлъ срѣщу заптието, когато азъ нито пипнахъ револверътъ си! Ахъ проклѣтниците! Сега видишъ ли? тоя човѣкъ става жертва за мене . . . Азъ съмъ проклѣтъ отъ сждбата да носж бѣди на ония, които ми правятъ добро.

— Голѣмо нещастие, принушиж Викентий горестно. Още по-жално е, че не е възможно да му се помогне . . . така е дошла работата.

Кралічътъ се обѣрнъ съ пламнжло лице.

— Какъ не може да му се помогне? Немá азъ ще оставж такъвъ великодушенъ човѣкъ и, както го казвашъ, добъръ патриотъ, да пропадне за мене? Това е подлостъ!

Дяконътъ го гледаше въ изумление.

— Не, азъ ще го изтрѣгна отъ тая бѣда, макаръ че щж оставж главата си!

— Какво може да стане? Кажи! Азъ съмъ готовъ на всичко, извика Викентий.

— Азъ самъ щж го избавя него!

— Ти?

— Да, азъ, азъ щж го избавж . . . Азъ съмъ само длѣженъ и въ състояние да го избавж, викаше въ изсту-